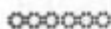
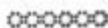

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

POBOŽEN MESEČNI LIST

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904. dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Urednik: Klekl Jožef, vp. pleb., Črensovci.

Izdaja: Katoliško Tiskovno društvo v Slovenski Krajini.

Tiskarna sv. Družine v Soboti, Gregorčičeva 4.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slov. Krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči, na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Cena: na skupni naslov 18 Din, na posameznoga 24 Din, v inozemstvo 50 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačal naročnino i bo l. 1942 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike M. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v »Seraphinskem dobrodelnom društvu«, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

D a r i

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v din sledeči: Obresti od vloge št. 73. Črensovci, 28. 50; obresti tekočega računa v Črensovcih 421.23; obresti od vloge št. 1477 v Črensovcih 296.50; Fartek Marija, Dolič, prosi za zdravje na duši i teli, blagos. pri živini 20; za stolico v cerkvi Hozjan Matjaž iz Črensovec 20; Zelko Ivan, kaplan Naklo, 56; državna taksa bonifikacija 30; obresti Hranilnice dravske banovine od I. VII. do 31. XII. 4406.29; Karas Terezija nabrala v G. Moravcih 15, obresti v lendavskoj hranilnici 67; Hanc Štefan, Črensovci 20; Cipot Mima, Bakovci 4; Horvat Ana, Črensovci ino Vrban Ana, Lipovci, v zahvalo B. D. M. za srečno vrnitev iz Francije po 10.

Izdali smo v din: Stroški ček. urada 5.40; stroški pri Hran. dravske ban. 51.29. Oča sirot povrni vsem obilno!

Na siromaško blagajno Doma sv. Frančiška v Črensovcih je ostalo čistoga od lani 913.60 din; obresti 71.40 din. Darivali smo sirotišnici Deteta Marijke v Turnišči 300 din. — Dete Marijika, poplačaj obilno vsaki dar za sirote.

Na podporo Marijinoga Lista so darivali v din sledeči: Antolin Mijo, Kula 20; Hozjan Jožef, V. Polana 5; Vučko Ivan, Črensovci 2; N. Trnje 5; N. Gumilice 2; Kavaš Treza, Turnišče 30; Bohnec Viktorija, Grlava 4.50; Vratuša Anton, Ljubljana 20; Postl Mara, uprav. pošte Beltinci 10.

Leta 1940 je darivala podpore na Marjin List 748.75 din. — Dobra Mati Marija, ti bodi darovnikom pomočnica in plačnica.

Leto 37.

8. februara 1941.

Številka 2.

Svečnica

Sveča gorela bo,
sveča zgorela bo ...
Prišo bo tisti čas,
zvao de na sodbo nas
Rešiteo sveta.

Svečna Marija ti,
drži mi svečo ti!
V nebo naj sveti mi ...
Z angeli božimi,
me združi, sina!

Sveča gorela bo,
svetila z nébe bo
lublénim na zemlo,
da najdo pot v nebo ...
Tam bomo vsi vkúp. SRČEN.

Ka pravi Bog od vina

I gda bi zmenkalo vino, je pravila Jezušova mati njemi:

»nemajo vina«. (Jan. 2, 3.)

Zgodba svatbe v Kani nam jasno kaže, kak smilena mati je Marija. To ne toti nikša nesreča, če na gostüvanji zmenka vino. To je samo neprilika. I vendar se je genolo Marijino materno smileno srce nad tov neprilikov mladoženca i njima je skočila na pomoč. Na njeno prošnjo je Jezuš prvo svojo čüdo včino, je vodo na vino obrno i jiva tak rešo zadrege. Če Marija v tak maloj nepriliki odpre svoje smileno srce, keliko bole je odpre v vekših düševnih, telovnih i vrednostnih nesrečaj i nevarnostih, če jo zavüпно i pobožno na pomoč zovemo. Če mladoženca reši male zadrege v pomenkanji vina, keliko bole pomaga pri nesrečaj i nevarnostih, štere povzroči vino. Gledajmo zdaj, ka pravi Bog od vina. Svetoga Düha Boga večne istinske reči navedem tü, od njih nikaj ne odvzemem i k njim nikaj ne dodenem. Sveti Düh Bog troje pravi od vina: 1. hvali zmerno vživanje vina; 2. graja nezmerno vživanje vina i našteva toga slabe posledice; 3. naznanja kaštige za nezmerno vživanje vina. Kak hvali sv. Düh Bog vino? V 103. Psalma 15 vrsti se najde prvič ta hvala. Glasi se: »Naj vino razveseli človeče srce.« V zvezi s temi reči še pravi: »Naj vino razveseli človeče srce.« Sv. Düh Bog je vseviden i vseveden. Do konca sveta je vido naše oltare i na njih pretekajočo se vino v kelihaj, spremenjeno v božo krv. To vino naj nas razveseljava pri vsakoj svetoj meši, štero pobožno poslušamo. To vino teh par kaplic bože krvi naj nas vleče k božemi oltari i napunjava z nebeskov radostjov. O, ve kelikokrat se nam je že napunilo srce z nebeskim veseljem, gda smo pobožno, poslušali sveto mešo, gda smo poslušali i še sami spevali svete pesmi, ki so nas z zemle v nebeske višave podignole! Pa naše veselje je prekipilo do vrha, gda je »krüh okrepi naše srce«, gda smo nebeski krüh, Jezüša k sebi prijeli v svetom prečiščavanji.

Pomenijo pa gornje reči svetoga Düha tüdi drügo veselje. Veselje v deli, veselje v zvršavanji vseh svojih düžnosti po zmernom pitji vina. Njegove reči pomenijo, naj nas zmerno pitje vina razveseli, ka vdano nosimo vse svoje vsakdenešnje križe i odločno odbijamo vse sküšnjave, ki nam stopajo na pot življenja, da bi nas zavrle v dosegi zveličanja.

Dve drügivi hvali od vina naznanja Sv. Düh Bog v knigi Jezüša, sina širakovega i se glasita: Zmerno spito vino je düše i srca radost (Eccli 31, 22) ino »Pameten človek se zadovolji z malo vina« (Eccli 31, 26). Z temi reči sv. Düh Bog naznanja jakosti, ki služita nebesko plačilo. Zmernost v pili je fundamentalna krščanska jakost, ki človeka usposobi, da zna verno slediti Jezüši, križ nosečemi vsaki den, štere hoje konec je neba. Malo vina piti je razumnost, je modrost, to je dar svetoga Düha, z šterim düša išče predvsem, kak Kristuš zapovedava, kralstvo bože, to je božo diko i zveličanje düš.

Vino, štero hvali sv. Düh Bog, je Jezušova krv, ki se pretaka na naših oltaraj pri svetih mešaj i primerno pito vino, ki vlevle düha zatejüvanja i božo modrost v naše düše. To hvalo naj služi naše vinsko pilo.

Ka pa pravi sv. Düh Bog od nezmerno pitoga vina, od pijanstva?

V knigi Pregovorov pravi: »Vino je sredstvo za razvüzdanost i pijanost zburkanje rodi.« (Preg. 20, 1.) Vsakdenešnje sküšnje sve-dočijo, da neđužnosti kopa grob vino. Vsakdenešnje sküšnje sve-dočijo, da tožbe v največšoj meri povzročijo opojne pijače. Sodnije bi pol menje posla mele, če se ne bi vkradnola nezmerna pijača med sosede, poznanke, celo med rod. Vseučilišča komaj zadolejo izobraziti odvetnike, teliko jih potrebüjajo tožene i tožeče stranke, da se zagovorijo zavolo nedovoljenih dejanjih, štere je povzročo nezmerno piti alkohol.

Zato nas opomina po sv. apoštoli Pavli sv. Düh ponovno: »Ne opijanite se z vinom, v šterom je razvüzdanost« (Efez 5, 11). Po pijanosti se zgübi največkrat največši kinč düše, neđužnost, ki se nazaj spravite več nikdar ne more. Za kupico prekmere spitoga vina na veke zgübiti največši düševni kinč, neđužnost, o kak grozovita nesreča! Pa poleg nje pride tüdi zemelske nesreče. Poslušajte sv. Düha reči: »Ki rad ma vino, se ne obogati« (Preg. 21, 17). Gut pijanca je najširša cesta sveta. Po njej se kotajo v prepad i v stalno pogübo ne samo litri, pinti, akovi, polovnjaki, štrtinjeki, nego tüdi kola, konji, rožena živina, hiše, njive, palače, železnice, ladje, pač vsaka vrednost na sveti. Keliko siromakov bi se lejko nahranilo, obleko z po pijanosti zapravljenih penez, keliko siromaških cerkvih bi se lejko pozidalo i olepšalo! Kelikim milijonom poganov bi se lejko pošilalo misijonare, da bi je vpelali v Kristušovo cerkev i zveličati! Pa alkohol je zapravo vse te dobrote i pijancovo düšo tüdi. Njegova düša seja samo razdjanje, samo pogüblenje. Sv. Düh pravi: »Vino i ženske so od Boga odtrgali modre« (Eccli 31, 30). Krive vere so pognale koren v vinsko kupico. Najprle se je začelo piti i piti, za pilom so prišle Bora Katice i milijoni so prišli v največšo nesrečo, odpadnoli so od prave vere i stopili na sklisko pot večnoga pogüblenja. O kak strašne so reči sv. Düha od te nesreče: »Vino je vnoge pogübilo« (Eccli 31, 38). Prvle delavni možje so postali po nerednom piti postopačje, pošteni hišni očevje, zakonolomci, po-božni obiskovalci bože hiše, zanemarjalci sv. meše, svete spovedi, svetoga prečiščavanja, zagovorniki Cerkve i dühovščine, preganjalci i špotlivci te i tej, dobri vzgojitelje svoje dece so postali nje zape-livci. Tolvajije, roparije, vlomi cerkveni, požigi i neštete druge hüdobije so zrasle i büjno rastejo v düšaj pijancov. Kak žalostne düše! Z največšim pomilüvanjom toži od njih sveti Düh Bog: »Vnogo vina je bridkost za düšo« (Eccli 31, 39).

Pa če gledamo čemere, svaje, bitja, vmore, lejko do drugoga zaključka pridemo? Nikdar ne. V zadnjih petnajstih letaj je vmorje-nih dvajseti lüdi v Slovenskoj Krajini i krivec je izklüčno samo i jedino neredno pito vino. O kak istinske so reči svetoga Düha: »Vnogo vina povzroči svaje i srde i dosta pogübe« (Eccli 31, 38).

Trde so sv. Dūha reči, a istinske. Trde, ar se nanašajo na moški svet, dečke i moške, ki so stvorjeni na podobo Jezušovo, na podobo Zveličetelovo, ki je v neskončnoj meri bio trezen. Trezen Jezuš naj nam bo, moškam i dečkam v zgled, da mere pri pili vina i ostalih opojnih pijač nikdar ni v najmenšoj meri ne prestopimo.

Sv. Dūh Bog, ar je večna lūbezen, i rešiti šče vse dūše, se ne spozabo tūdi z ženskoga sveta. Ženske so stvorjene na Marijino podobo, na podobo te najtreznejše Matere bože, na štere prošnjo se

Marija, reši nas pijanstva.

je voda na vino obrnola i na štere prošnjo se vino pri vsakoj svetoj meši v Jezušovo krv spremeni. Kak bi mogle hčeri te svete Matere pijanke biti? Pa se vendar včasih pripeti. Zato je ostro prime sv. Dūh i njim zakriči: »ženske naj bodejo trezne« (I. Tim. 3, 11). Da če ne so trezne, žalijo vse, ka je poštenoga. Žalijo Boga, žalijo Marijo, žalijo nebeske svetnice i vse poštene, trezne ženske na zemli. Zato se toži na nje sv. Dūh Bog: »Pijana ženska je velika žalitev« (Eccli 26, 11). I da je navada železna srakica ali robača, sv. Dūh Bog se

z takših žensk tudi ne spozabi, ki od mladosti navčena včasih v starosti tudi globlje poglednejo kupici v dno. Tem, ki že v grob visijo, sveti Duh jasno pove: »Stare ženske naj so svetoga oponašanja i dosta vina naj ne pijejo« (Tit. 2, 3). Sveto naj živijo i vinske kupice naj ne praznijo stare ženske, zadosta, če je malo oblizavajo.

»Dijakoni naj ne pijejo dosta vina« (I. Tim. 3, 8), pravi sv. Duh Bog od oseb cerkvenoga reda. Diakoni smejo predgati, krstiti, prečiščavati, nesmejo pa mešuvati. Če sv. Duh zapovedava že diakonom treznost, koliko bole je ta zapovedana mešnikom i pūšpekrom. To zapoved je tak strogo zdržavao sv. Timotej škof, da ga je po sv. Dūhi etak opomeno sv. Pavel apoštol: »Ne pij samo vode, nego vživaj malo vina zavolo želodca i gostoga tvojega betegūvanja« (I. Tim. 5, 23). Jasne bože reči, štere vsem nam odraščenim dovolijo malo vina piti, posebno če mammo slabo prebavo i beteg, šteri se po zdravnikovom predpisi z malo vinom vrači. Od dece, od maloletnih sveti Duh nikdi nikaj ne glasi, da bi smeli vživati bar malo vina. Zato božo volo spunjavajo pametni starišje, ki maloletnim ne dovolijo opojnih pijač i proti božoj voli grešijo, ki deco zapajajo i je včijo v gingavoj mladosti na opojne pijače.

Kakše so pa kaštige za pijance? Više smo že navedli grozovite posledice pijanstva, kak nečistost i vse hūdobije vu dūši i osiromašenje v vrednosti. Klūko na dveri siromaštva vdari vsikdar vinska kupica. Tū se ne potere nikdar. Pa poleg teh ma pijanost še druge kaštige. Jezuš pravi, kak čtemo v evangeliumi. sv. Lukača: »Pazite na sebe, da se vam srce ne obterši po pijanosti« (Luk. 21, 34). Kak po obteršenom srci, ar se krv ne more pretakati po žilaj, nastopi telovna smrt, tak nastopi po pijanosti dūševna smrt. To pomenijo Jezušove reči. Pijanost, če že ne morem zavolo nje zdravo premišlavati, je že smrten greh. Smrt dūše je nastopila. Nebo je zaprla i pekeo odprla prekmere natočena i spita vinska kupica. Uboga dūša pijanca!

V evangeliumi sv. Mateja se čtejo ete reči: »Z žučom zmešano vino so njemi dali piti« (Mat. 27, 34). Na smrt obsojenomi, zbičanomi, z trnjom koronanomi, od križne poti zmučenomi Jezuš so dali to vino piti. Pijanci so njemi natočili žuč v vino, gda so je neredno vživali i s tem so stopili v vrsto Jezušovih mučilcov. Edni so postali s tistimi, ki so Jezuš križ tesali, ki so njemi tope cveke kovali, ki so njemi trnjavo krono pleli, ki so njemi roke i noge prebili, ki so ga vmorili. Morilci Zveličitelovi!

Ubog i pijanci! Kakša pa bo vaša usoda na drugom sveti? Sveti Duh Bog jo naznani po sv. Pavli apoštoli: »Pijanci božega kralstva ne bodo posedli« (I. Kor. 5, 11). Pa kak bi tudi! Če mi ne pūstimo zamazanoga pijanca v našo osnajženo hišo, kak bi mogo Jezuš pūstiti te zamazane dūše med družbo svoje matere, angelov i svetnikov! Kak bi je mogo pūstiti v tisto lepo hišo, štere cesta, kak pravi kniga Razodetja, čisti zlat i štere vrata so dragoceni džūdžil! Njihovo mesto je v ognji. Takša je najmre boža pravičnost, da s tistim kaštiga, s čem se človek pregreši. Z vinom so se pregrešili, v vrelom vini se bodo kūhali! Z žejov so se pregrešili, zato do vsigdar žejali.

V svetovnoj bojni so pijani vojaki v Italiji vdrli v vinsko klet i s pod pip pili močno i sladko talijansko vino. Drugi den so je mrtve najšli v vini. Vtopili so se vu vini, ar neso meli od pijanosti moči, da bi pipe zaškrnoli. Če bi takšo smrt najšli pijanci v pekli, bi sreča bila za nje. A oni se bodo tam kühali na veke i žejali na veke. Na veke! Na veke! Mati Boža, ki si s svojov prošnjov Jezusa genola, da je vodo v vino spremeno i da vino v svojo sveto krv spreminjava, prosi ga, oj prosi ga, da nas vse reši neizmernoga pila vina i kaštig pijanosti.

Ki je za nas bičan bio

Drüga skrivnost žalostnoga rožnoga venca.

Te je zato Pilatuš dao prejeti Jezusa i ga zbičati. (Jan. 19, 1.)

Pilatuš je vido, da je vse zobstom. Sodbe pravičnoga se po takšem ne mogeo oogni, ar so židovje z nesramnov silov želeti smrt Jezusovo. Ešče si je nekaj zmislo. Či ga je že Herod nazaj poslao, či so židovje raj Baraba odslobodili, dobro je, za njihovo volo po-kastiga Jezusa, ali te ga pa tá pusti.

Zato k sebi pozove židove pa njim etak pravi: »Pred mene ste prinesli toga človeka — pogledjte, jaz sam ga pred vami vöspitao, ali nekše krivice sem ne najšeo v njem z med onih, z šterimi ga vi tožite. Pa Herod tüdi ne. Zato se njemi oprotim, pa ga odpüstim. (Luk. 13, 14—15.)

Bog moj, kakša krivica! Za nedužnoga ga spozna: Nekše krivice sam ne najšeo v tom človeki, — pa ga le zbičivati da!

Jezus moj, ti si nedužen, jaz pa ne; ti zadosta ščeš včiniti božoj pravici, zato je ne nekrivično, nego pravično tebe pokaštigati za volo mene, zavolo nas grešnikov. O nerazumliva boža lübezen.

Ali povej nam, Pilat, na kakšo kaštigo si obsodo nedužnoga? Na bičuvanje? Nedužnoga si na najbole nesmileno kaštigo osodo! Siromaški Jezuš. »Te je Pilat prijeti dao Jezuš a i zbičati.«

Glej tvojega Odküpitela, le glej, kak nesmileno izvršijo na njem krivično sodbo! Divje se vržejo na njega slugi i med velkov hrabukov i krikom ga k ednoj sohi privežejo.

Pa ka dela Jezuš? Ponizno, vdano vzeme gori kaštigo za naše grehe, kak šteč je teška i sramotna.

Zgrabijo biče i na dano znamenje začnejo mrcvariti sveto telo našega Zveličara.

Stojte! Mešate se vi biričje, ne je on grešnik, nego jaz, jaz sam vreden bičivanja.

Jezuša sveto telo je zaprva sivo-zeleno postalo, potom je pa skočila vö tüdi krv. Vse je že razčesani, rana na rani: »Povnožili so bolezen mojih ran« (Psalm. 68. 27). Dúša moja, bi znala ti tüdi mirno gledati tvojega zbičivanoga Boga? Glej mantre tvojega Jezuš a, ali ešče bole njegovo lübv, z šterov te velke mantre za té prestoji.

Pod bičivanjom si je gotovo na tebe tüdi zmisló Jezuš. Či bi ga samo ednok vdarili za tebe, že te bi goreti mogeo od lübezni i praviti: Eden Bog se da za mene bičivati! On pa već včini, vküp si da sčesati celo telo za tvoje grehe: »On se pa raniti dao za naše krivice« (Is. 53, 5).

»Nema farbe, nikše lepote i gledali smo ga i ne je meo pogledak« (Is. 53, 2). Tak so ga zmrcvarili, ka je ne za spoznati. »Zakrio je svoja lica, kak ki je odören, zato smo ga niti ne poštuvali« (Is. 53, 3).

K gobavci je bio zdaj sposoben, od pete do glave ranjeni! O kak so ga ponižali i zmantrali: »I mi smo ga za gobavca meli i zbitoga, ponižanoga od Boga« (Is. 53, 4).

Pa zakaj vse to? Zato, ar je dobroga srca Jezuš sam želo pretrpeti vse, ka smo si mi zaslužili: »Zaistino on je noso naše betege i prenašao naše bolezni« (Is. 53, 4).

Blagoslovljena naj bode tvoja smilenost, Jezuš moj! O kelko si trpo, naj mene rešiš večnoga trpljenja. O kak ubogo, nesrečno stvarjenje je tisti, ki ne lübi tebe!

Ka je delao naš lübleni Odküpiteo, gda so ga krvniki tak nesmileno bičivali? Ne guči, ne toži se, ne zdihavle si, potrplivo darüje vse nebeskomi Oči za odpüščenje naših grehov. Muči: »Kak ovca pred svojim brivcom, i ne odpre svojih vüst« (Is. 53, 7).

Jezuš moj, ti nedužna ovca! Glej, ti brezsrčni ti vuno dol brijejo; o še već včinijo, kožo ti dol ogülijo, razčešejo tvoje sveto telo! Glej, to je tisti krvavi krst, šteroga si v življenji tak želo: »Z krstom se pu morem okrstiti« — si pravo — »i kak sem stiskani, dokeč nede dokončani« (Luk. 12. 59).

Idi dúša moja, skopli, operi se v tistoj krvi, od štere je zemla namočena!

O kak bi mogeo ešče dvojiti v tvojoj lübezni, gda te, Jezuš, tü vidim, za me ranjenoga, spotretoga!

Spoznam, vsaka rana je svedočanstvo tvoje velke lübezni. Čütim, da tvoje rane lübezen prosijo! Edna kaplica tvoje sv. krvi bi dojšla za moje zveličanje, ti si jo pa vso stočo za mene, naj jaz tüdi z cela tvoj bom!

Tvoj sam, Jezuš moj, samo moč mi daj, da ti veren ostanem do smrti.

Varte se krivih prorokov

Jezuš, boži Sin, nas opomina, da se varjemo krivih prorokov. Pove nam tüdi znamenja, kak spoznamo krive proroke. Varte se krivih prorokov, ta Jezušova zapoved se v drugoj formi etak giasi: Če te spači tvoje oko, zdri je, če te spači noga ali roka, odseka j jo. Z drugimi rečmi povedano, ka ti je na düšno nevarnost, ogni se toga, ar kak pravi sv. Düh Bog: »Ki nevarnost lübi prejde v njej«. Premislimo dnes znamenja krivih prorokov, da mo je znali spoznati i prosimo pomoč Jezušovoga Srca, da mo se jih znali tüdi ognoti.

1. Kakša so znamenja krivih prorokov? Jezuš pravi, da pridejo v ovčenój obleki. Odzvuina so kak ovce krotki, dobro kažejo, se za dobre krščenike zovejo, da bi ležej zapelali prave krščenike. Ti krivi prorocje dobro znajo, kak trbe gučati, da vas dobijo v svoje mreže. Oni znajo, kde vas čreveo tišči, zato gučijo od kas, zakaj se ne odprejo, od slabe cene vaših pridelkov i živine, od dajatev, ka davate dühovniki, od toga naj krščanske liste zavržete i njihove čtete, vej prej nega nikaj božnoga notri, celo lepi kepi so notri, gučijo proti krščansko mislečim voditelom države, od novi nepoznanih strank, od novih ver, kak adventistov, ka prej sv. Pismo je notri itd. itd. Vi njim večkrat verjete i njim nasedate. Zakaj? Ar ne gledate, kak Jezuš pravi, njihovih del. Če bi vi pitali te proroke, ki vam zlato bodočnost malajo z rečmi pred vas, kak živejo, jeli so čisti, trezni, jeli molijo, jeli k spovedi hodijo, jeli sveto mešo poslušajo, jeli poste držijo, jeli so naročniki kat. listov, jeli dühovnike poštüjejo? Če vse to ne najdete pri njih, nebogajte je, strosite ešče prah dol z vaše obleke, šteri se je od njih na vas zgrabo i držite se ostro vaše vere i njenih zapovedi, ar Jezuš pravi, večni Bog, naš sodnik, ka ki neverje, je že obsojen. Vera je pa po njegovih navukaj samo tista prava, štera ma dobra dela, ki jih krivi prorocje nemajo. Ravno z takšimi sladkimi rečmi so prihajali pred leti krivi prorocje v Rusiji i sledkar v Mehiki pa na španjolskom pred kmečki narod, kak zdaj začajo pri nas laziti okoli neštérni, tak zvani šolani lüdje. Kmet njim je tam vervao, ar je gledao samo na ovčji gvant, ne pa na zgrabliva vuka, ki je bio skriti v njega, zato so pa zgübili vse. Vzeli so njemi cerkvi, je podrli, vzeli so njemi molitev i ga kaštigajo, če ga zadobišajo pri molitvi; vzeli so njemi imanje i vse njegovo je pograbila država, kmet ne sme na svojem biti gospod, nego samo hlapec i mora židovom i drugim boljševiškim prvakom robotiti, ki se mastijo v krasnih palačaj iz njegovih trüdov; vzeli so njemi deco,

šteto odtrgajo z materinskega krila i jo vzgajajo v državnih zavodaj, kde ne sme čüti od Boga. Niti imena nedele i svetkov so njemi ne nihali i de kaštigani, če de svetek svetio i ne delao. Ista nebesa pripravljajo tüdi vam i vsem nam agitatorje bolševiški, ki se večkrat oblečejo v ovčjo obleko i trosijo svoje krive navuke med nas. Tisti, ki Boga ne poznajo i ne njegovih zapovedi, ne čistosti, ne treznosti, ne pravičnosti, ne lübeznosti do bližnjega, nego samo lübezen do sebe, do svojega žepa, jeli bi pa tisti mogli vas rešiti te stiske, bi tisti mogli vam nebesa na zemlo prinesiti? Varte se jih, pravi vam Kristuš! Varte se tiste šolane mladine, šteta v cerkev ne hodi i bože zapovedi ne spunjavle! Varte se slabih časopisov, čtite samo krščanske, ar časopis je tüdi krivi prorok i te najbolje nevaren. Predvsem pa čtite svoj krščanski domači tisk, ki v pravom Kristušovom dühi stapa tjeden za tjednom i mesec za mesecom pred vas i šteroga je sama višja cerkvena oblast spoznala za prav krščanskoga i ga priporočila, pa tüdi pohvalila. Vsi ga čtite, vaš je, za vas se vrejšuje, na vašoj rojstnoj zemli je zraseo, za vaše dobro se bori. Da vaš pregovor pravi: slaba ftica, šteta v lastno gnezdo grdi. Predvsem naročite vašim delavcom doma ali v tujini naš domači tisk, naj ga obvarje spadajov na poti vere i poštenosti. Lejko vam z veseljom ovadim, da med naročniki »Novin« i »Marijinoga Lista« ki jih je na stotine, dozda ne bilo moža, ki bi ženo ostavo, niti žene, ki bi moža povrgla, kak se je to dogajalo v Franciji. Ne skoparite z tistimi par dinari, štete si vaš ali vaša zasluži v treh, štiraj dnevaj. Sv. Augušтина je čtenje dobre knige povrnolo z krive poti na pot velike svetosti; sv. Ignacija lojolanskoga je dobro čtenje spreobrnolo i njemi dalo pozvanje, da je postao najbolje gorečih verskih branitelov, jezuitov, ustanoviteo. En mladenec je gratao misijonar po doblenoi dobroj knigi, šteto je čteo. Naši novomešniki so v zvezi z našim Marijinim Listom, so celo nešteti sinovje širitelov Marijinoga Lista. Varte se krivih prorokov, krivih knjig, krivih agitatorov, ki vam obečajo zemelska dobra, Boga pa ne poznajo, nego delajo samo za svoj žep; posebno se varte tistih akademikov, ki so boljševiškega, brezverskega düha, niti v guč se ne ž njimi spüstiti. Človeštvi drügi kak Kristuš ne mogo pomagati i tüdi ne more. Njegova lübezen je rešila svet i prinesla vsem nevolnim i trpečim tolažbo i pomoč, pa bo tüdi nam prinesla.

Po Marijinoi priprošnji čüdežno ozdravila

V maji l. 1908. so pripelali v Lurd 16 letno Filiberto Dionet od sv. Martina v Estrou (Loire). Mela je tak zvani Pottov beteg, ki se ozdravi redko, hipno pa nikdar ne. Na nogi je mela velko rano, iz štete se je vsikdar skoz 12 mesecov cedio gnoj. Mela je tüdi grbo. Njeni sorodniki so bili prepričani, da je ne bodo več vidli žive, kda se je od njih poslovila. Vüpala je, da bo v Lurdi ozdravila, pa njena žela se ne spunila. Neozdravljena je morala oditi domo. Beteg je

postajao vsigdar vekši i se je razvio v neozdravljivo jetiko. Mladenka je pa še vsikdar vüpala, da jo bo ozdravila nebeska mati. 11. febr. 1909. je na svetek Marijinoga prikazanja v Lurdi sprejela na svojoj bolniškoj posteli ob četrt na 7. sv. obhajilo. In ob 7 vöri je bila že v cerkvi popolnoma zdrava, da se zahvali Jezuši i Mariji za sprejeto milost. Komaj je sprejela sv. obhajilo, se je čütila popolnoma zdravo, se hitro oblekla in šla v cerkev. — »Ves sv. Martin«, je pravo zdravnik, ki jo je zdravo, »je bila prevzeta od začüdenja, kda je vidla mladenko, šteroj so že bile vöre štete, popolnoma zdravo brez vsake opore hoditi.«

Od njene bolezní ne ostalo niti najmenšega sleda, zvün maloga obrastka na nogi. Prle je vse vö vrgla, ka je zavžila, zdaj je pa mogla vse brez težave zavžiti. Tüdi grba se njej je popolnoma zgübila. Glej, presv. Srce Jezušovo v najsv. Oltarskom svestvi je, po posredovanji prebl. Dev. Marije, spunilo želo siromaške mladenke. I to je pripravljeno tüdi tebi včiniti, samo pridi k njemi z vüpanjom.

Rešen dvojne smrti

Družina podobara Rädli pri Valenskom jezeri v Švici je bila v velikih skrbah. Zavolo dugo trpečega betega se je oča zadužo i 8. septembra 1885. bi morao svoj dug poravnati, a ne meo s čim. Bio je v nevarnosti, da njemi odajo vso posest. Zajtra tisti den, na svetek Marijinoga rojstva, opravi njegova hčerka Pija v cerkvi prav pobožno molitev k nebeskoj Kralici i jo prosi, naj pomaga starišom, ki so že skoro obvüпали. Kda stopi iz cerkve, se njej približa tüjinec i jo pita, če bi njemi mogla koga nasvetovati, ki bi njemi preskrbo čun, da bi se pelao na jezero.

»Čun lahko dobite pri nas«, pravi dekla. »Pozvala bom očo, da bo veslao, jaz bom pa vodila krmilo (kret).«

Malo zatem se odpelajo vsi trije po jezeri. — »Kak globoko je to jezero?« pita naednok tüjinec. Dekla njemi pravi, da je globočina različna. »Kde je pa najglobše?« — »Tam pri onoj skali,« pravi dekla. Med tem pa oča globoko vzdihne.

»Ka pa vam je?« pozvedavle tüjinec. »Ka vas teži?« Krmar razodene svoje težave. »Oh, če ne bi bilo vekše bridkosti, kak je pomenkanje penez,« potoži neznanec. Zdaj naroči, naj henja, vzeme vöro i svoj bankač i vse položi na klop. »Oča, vse to je vaše, kda bom mrtev...« — »Ka gučite? O, groza! Pa se vendar ne mislite vtopiti?« — »Ščem i ničče mi toga ne zabrani.« — »Ka nikaj verjete?« se oglasi dekla. »Ka ne vete, da bote stopili pred sod boži?« — »Dekla, le občuvaj to vero,« njej pravi tüjinec, za mene je prekesno. Bio sam globoko veren. Meo sam dobro mater, šteroj sam na smrtnoj posteli obečao, da bom vsaki den zmolo bar edno Zdravo Marijo. To oblübo sam tüdi spunjavao do gnes, četüdi samo iz navade.« — »To je bilo lepo,« nadaljuje dekla. »Bog vam bo plačao.« — »Ka, Bog?! Ve nega Boga!« zakriči tüjinec i v istom hipi skoči

v vodo. Pija zakriči i nemo gleda na mesto, kde je nesrečnež premíno. Brez obotavljanja skoči za njím i ga srečno potegne iz vode. Nato ga z očom spravitá v domačo hižo, ga preoblečeta i deneta v posteo. Več vör je preteklo prle kak je tñjinec prišeo k zavesti. Kda se zave, ga píta Pija: »Ali znate, komi se mate zahvaliti za rešitev? Zagvñšno preblaženoi Devici Mariji, štere svetek je gnes; Marija je ne pozabila vaše molitve i ne dopùstila, da bi se pogùbili.« — Tñjinec se nekolko zamisli nato pa pravi: »Smrti sam gledao v oči. Bio je strašen trenutek, prve kak sam zgùbo zavest. Bog ne dopùsto, da bi se pogùbo. Odsemao bom ináčishi.« — Čeravno oča ne šteo vzeti nikšega dara, njemi je rešenec vsilo svojo vöro i bankač i še obečao, da bo poravnao ves njegov dug. »Vi ste naš rešiteo,« je vsa presrečna pravila Pija. — »Nasprotno,« pravi tñjinec, »vi i vaš oča sta mojiva rešitela i to v dvojnom pogledi. Rešila sta me telovne smrti, a tñdi dñšne, ve sem znova najšeo vero v Boga.« Proti večeri se je tñjinec poslovio.

Za osem dni pa je dobo Rädli z Beča pismo, kí se je glasilo: »Še ednok prav prisrčna hvala za rešitev! Preproste reči vaše hčerke so moje srce predrùgačile i me znova pripelale na pot moje dečinske sreče. Zdaj sam znova zadovolen. Priložena je šuma penez. Na skali, v bližini tistoga kraja, kde ste me rešili, postavite podobó Matere bože i vaša hčerka naj vsako leto na den moje rešitve okinči podobó z rožami. Za njeni trñd prilagam 1.000 frankov. Ne pitajte za moje ime, nego molite za mene i se prijazno spominajte tñjince, kí je bio pri Valenskom jezeri (Walensee) rešeni dvojne smrti.«

Prvi sin Slov. Krajine pri belih menihitih

Stična, 5. I. 1941.

Preč. g. urednik!

Dovolite mi, da se Vam oglasim z majhnim pismom in da Vas poprosim za neko stvar. Seveda se Vam pa moram najprej predstaviti, ker je težko, da bi me že od prej poznali, čeprav sem bil že večkrat pri Vas.

Najbrž Vam še ni znano, da imamo Prekmurci tudi cistercijana. Zdi se mi, da sem pred meseci bral v »Marijinem listu«, da je dijak Zver Štefan iz Odranec vstopil v kartuzijanski red. Eno leto pred njim pa sem jaz vstopil k belim menihom — cistercijanom. Moje ime je: Žemlič Štefan, sedaj redovno ime Fr. Avguštin. Doma sem pa iz Lipovec, kjer so bile, kakor Vam je znano, letos 4 nove sv. maše. Eden od novomešnikov, g. Vinko Sraka, je celo moj bratranec. Tako imamo v beltinski fari že lepo število redovnikov. Ravno danes sem bral zadnjo štev. Marijinega lista, kjer tako lepo pišete o treh novih sv. mašah. Škoda, da nisem mogel biti zraven, ker sem bil že tedaj v noviciatu. Redovne obljube (za tri leta) sem napravil na svoj god 28. avg. 1940. Sedaj študiram v Ljubljani bogoslovje (I. letnik).

Sedaj Vas pa prosim, preč. g. urednik, če bi mi lahko pošiljali Vaše »Novine« in »Marijin list«, ali pa če oboje ni mogoče, vsaj »Marijin list«, da bi tako vsaj malo zvedel, kaj se doma godi, ker na počitnice ne morem domov prej kot za novo mašo. To pa bo, - če Bog da - šele čez 4 ali 5 let. Ker pa kot redovnik imam redovno obljubo uboštva, zato Vam ne morem ničesar plačati za Novine in Marijin list in Vas prosim, če bi mi mogli pošiljati zastoj. Saj mogoče dobite odkod drugod kake darove za Novine ali bom pa jaz, če bom mogel, prosil kakega dobrotnika, da bi mi jih plačal. Prav lepo se Vam priporočam. Kolikor mi je znano, ni pri Vas uprava teh listov, a jaz najbolje Vas poznam in se edino na Vas lahko obrnem. Obljubljam Vam, da bom z molitvijo podpiral Vaše veliko delo, ki ga vršite s tiskom in da bom, kadar mi bo mogoče, tudi sam objavil kak članek, če ga boste hoteli sprejeti. — (Vse pošiljamo brezplačno. Vr.)

Če mi boste lahko kaj preskrbeli, prosim, mi pošiljajte na naslov: Fr. Avguštin Žemlič, bogoslovec O. Cist., Slomškov zavod, Poljanska 6., Ljubljana.

V novem letu Vam želim mnogo božjega blagosova in se Vam iskreno priporočam.

Prisrčno Vas pozdravlja

Fr. Avguštin Žemlič, S. O. Cist.

Šestdeset letnica našega širitela, ki teliko let širi naše liste, kak ti izhajajo

Doživo je šestdeseto leto naš širiteo Kerec Štefan, bivši župan, brat misijonara Kerec Jožefa, v Prosečkovj vasi. Šesttrideset let je širio Marijine Liste i 27 let Novine. Mladi 24 letni mladenec si je za glavno življenjsko nalogo vzeo, da je pod pazjami noso prek dolov i bregov prvo stalno krščansko čtenje Slovenske Krajine, Marijin List i sledkar Novine, poleg sebeščanske fare še v sosedne, V Dolenji Senik, v Gorenji Senik, k Nedeli, k Gradi ga je vodila gorečnost i je spravlaol vkup naš mili slovenski narod, da ga z dobrimi slovenskimi listi pomore dūhovnikom rešiti versko i narodno. V vse kraje je njegova gorečnost posejala semen, štero je rodilo obilen sad za naročitev naših dobrih krščanskih listov. Kerecov števek, kak ga splošno zovejo, je bio tudi za knige družbe sv. Mohora poverjenik i je spravo vkup 27 naročnikov v tistom siromaškem kraju, gda niti velike bogate fare neso mele teliko naročnikov na te knige.

V novom časi je števek goreči borbenik proti slabim listom i se njemi je posrečilo že ne ednoga odrinoti i v hišo spraviti dober krščanski tisk.

Gda se našemi gorečemi širiteli toplo zahvalimo za vso njegovo požrtvovalno lūbezen pri širjenji naših dobrih krščanskih listov, prosimo za njega pomoč Matere Bože, ka ostane stanovit i v tom deli i ka njemi Ona plača v obilnosti to lepo apoštolstvo,

MISIJSKA POROČILA

Ave Marija.

Chaotung, 11. XI. 40.

Prečastiti gospod urednik!

Bližamo se koncu leta 1940. Hvala Njemu, po katerem smo prejeli v tem letu zopet toliko milosti in uspehov v našem misijonskem delovanju. Prineslo nam je to leto tudi mnogo skrbi in težav misijskega življenja; a kljub mnogim nevarnostim nam potekajo dnevi v sreči in zadovoljstvu. Zato pa bomo ob koncu tega leta še skupno zahvalili nebeškemu Dobrotniku za neprestano varstvo in blagoslov na našem misijonskem polju.

Dasiravno smo bili v gorskem Chaotungu precej časa varni pred Japonci, ki se že tri leta vojskujejo s Kitajci, smo letos zelo občutili udarec vojske. Mnogo beguncev se je naselilo v našem mestu, ki je bilo do sedaj kakor otok zavetišča sredi razburkanega morja, kamor so se zatekali mnogi, da ubežijo japonskim bombam in si ohranijo življenje. Silna druginja je nastala v deželi; razen te pa še grozna lakota. Radi prevelike suše, ki je bila letos, da je zemlja od prevelikega pripekanja sonca vsa raspokana zijala v nebo; zato pa so ostala obširna rižna polja prazna in pusta, ker riž brez vode ne uspeva. Tako je že v poletju bilo veliko stradanje, a če pomislimo na zimo — kaj bo z ljudstvom? Ob času suše so si sicer mnogi pogani prizadevali, da bi si izprosili dežja od svojih malikov in so v to svrho opravljali vsemogoče procesije in plese po ulicah med krikom in polivanjem vode po tleh, a vse zastonj. Ali jih bo mar lesen ali iz blata kip, ki je gluh za vse klice, uslišal? Oh, ko bi že kmalo ti reveži spoznali Njega, ki ve za naše potrebe, ki posluša naše klice in vzdihne in nam lahko usliši naše mile prošnje. Zato pa iskreno prosim vse bralce, da nam pomagata po svojih močeh in nam pri-skočite na pomoč. V obilni meri vam bo vse povrnjeno.

Meseca oktobra pa smo bili tudi mi v strahu, da nas obiščejo japonska letala in nas pozdravijo z bombami, kakor so to storili že drugod. Večina mestnih prebivalcev se je preselila na vasi. Skoraj vsak dan je dala sirena znamenje, da se bližajo japonska letala. Takoj je bilo vse mesto na nogah in vsi so bežali iz mesta. Tudi z našimi gojenkami in otroci smo tekali vsak dan po eno uro daleč na kakšen hribček, kjer smo se čutili varne. Hvala Vsemogočnemu, da nas je do sedaj še vedno obvaroval nevarnosti in razdejanja bomb. Toda večkrat so bili že zelo blizu našega mesta, oddaljeni par minut. Vsa večja in manjša mesta province Yunaan so uničena. Le našemu mestu so prizanesli. Sedaj je zopet mir; vse je utihnilo z govorjenjem o Japoncih. A ne vemo, kaj nam še prinese bodočnost. Tudi zrakoplovna šola se je preselila v naše mesto. Zato pa nam preti še večja nevarnost glede bombardiranja kot poprej. A naše veliko zaupanje, ki ga imamo do Boga, nam daje poguma.

Dragi prijatelji lepe Slovenske Krajine in mile domovine, lahko ste razvidili, da nas Bog obiskuje vedno z življenjskimi nadlogami. A kljub tako slabemu času, v katerem se nahajamo, naše misijonsko delo lepo uspeva in se razširja. Monsignor Jožef Kerec, ki zastopa kot apostolski administrator vodstvo cele chaotunske prefekture, je razmišljal, kako bi razširil naš delokrog. Tako smo koncem meseca oktobra pričeli z zidavo nove bolnice v Chaotungu. Brez vsakih sredstev smo; lahko rečemo, da zidamo z zaupanjem na božjo Previdnost in na pričakovanje pomoči od misijonskih prijateljev širne domovine. Zato prisluhnite naši mili prošnji in nam pomagajte! Če bo vsak prispeval po svojih močeh in nam pomagal, si bo z nami delil zasluženje pri Bogu, ker s tem bo tudi pripomogel mnogim dušicam do gledanja večnega Boga.

Kaj, ko bi se jih nekaj našlo, ki bi z odobrenjem in dovoljenjem čč. gg. župnikov nabirali milodare in prispevke za zidavo naše bolnice po vseh župnijah Slovenske Krajine? Kako bi jim bile hvaležne in koliko zasluženja bi si s tem nabrali za nebesa. Vsak korak, ki ga naredite v prid ubogim dušam, bo bogato poplačan. Zato pa se preč. gospod urednik, z zaupno prošnjo obračamo na Vas, da posredujete med ljudmi za nabiranje za našo bolnico. Vemo sicer, da tudi v domovini pritiskajo hudi časi, a vendar bo gotovo še nekaj za naš misijon.

Želimo vsem bralcem teh vrstic, da naj bo prihodnje leto 1941. zelo blagoslovljeno, polno medsebojnega miru in složnosti med narodi. Prosimo dobrega Boga, naj vedno bedi božje oko nad našim slovenskim narodom. Združite pa tudi z nami svoje molitve za razširjenje božje slave na našem misijonksem polju.

V zajemnosti molitve Vas, preč g. urednik in vse bralce »Novin« iskreno pozdravlja — hvaležno vdana

S. Konstantina Sarjaš.

*

Vsi, ki mate občem, pošlite kakši dar častitim sestram, našim domačinkam, ki v dalnom Kitajskem rešavajo duše poganov. Dare sprejema uredništvo Marijinoga Lista i je poslala naprej potem salezijanskega zavoda na Rakovniki. — Urednik.

Preč. g. Klekl!

Z zaključkom tega leta se Vam prisrčno zahvalim za vse vaše dobrote, za ves Vaš požrtvovalen trud za nas vse Prekmurce, ki so doma in ki so v tujini, posebej pa za brezplačno pošiljanje vaših listov. Moje vsakdanje molitve za Vas so plačilo. Želim Vam, da srečno končate to leto. Po tem pa, vesele božične praznike in srečno novo leto. Božje Dete naj Vam prinese obilo milosti in domovini mir.

Bog Vas živi! — Vaš

Ignacij Kreslin

Salezijanski zavod - Mosguera - Kolumbija.

Žalostna Mati Boža je poslúhlnola prošnjo žalostne matere i njej povrnola brezverskoga sina

Bio je veliki petek. V mesti Münster na Westfalskom se je vnožina vernikov paščila v stolno cerkev, da se vdeleži pretresljivih obredov in spomina Kristušovoga trpljenja in smrti. Med njimi sta tudi Baronica Brofft in njeni sin Klemen. Kda prideta do cerkve, se še sin posloviti od matere. »Včini mi to lúbezen,« njemi pravi mati, »i hodi v cerkev.« — »Kak morete kaj takšega zahtevati od mene,« njej odgovori sin, »ve znate, da sam že davno zavrgeo vsako vero.« Končno se pa lúbeznivoj prošnji matere ne mogo proti po-

Marija, na tvoje sedmere žalosti te prosimo, povrni grešnike.

staviti. Bio je zmlada krščansko vzgojeni, na visokoj šoli pa je zgúbo vso vero. Mati ga je toti opominála i prosila, naj se povrne nazaj k veri svojih mladih let, pa vse je bilo zaman.

Mati in sin sta stopila v cerkev i se postavila pred podobo žalostne Matere bože, ki ga je izklesao slavni podobar Achtermann. Pogled na to prelepo in pretreslivo podobo je napravio na mladca globoki vtis, ki je bio še povečani po zbranom spevanji pobožnih vernikov. Resna slovesna pesem: »Mati žalostna je stala, zraven križa se jokala, ko na njem je visel Sin...« ga je prevzela. Živo njemi

je stopila pred oči muka trpečega Zveličara, ravno tak žalost njegove Matere, posebno, ar je to žalost vido na svojoj materi, ki je zavolo njegove nevere globoko žaliivala. Kda je lüstvo spevalo: «Komu potok solz ne lije, ko bridkosti zre Marije, grenke nad morja grenkost? Kdo prisrčno ne žaluje, ko to Mater premišljuje, njenih boli velikost?» — so se mladenci orosile oči. Nemalo pa se zgene, kda čuje, kak njegova mati poleg njega globoko zdehne. Zgledne se na njo i vidi, kak proseče zdigne svoje roke k žalostnoj Materi božoj — očividno za nevernoga sina. Ne se mogeo več vzdržati. Z globokimi vzdihlaji i s skuzami v očeh spadne na kolena — i znova verno moli. Z vnožinov spevle v srci: »Mati, vir ljubezni prave, naj občutim te težave, i s teboj žalujem zdaj! Daj, da bi srce se vnelo in za Jezusa gorelo mi v ljubezni vekomaj.« Z ednov rečjov, mladenec se je popolnoma spreobrnio i živo s Cerkvijov. Marija, ki je pod križom sotrpela za rešenje sveta, je tüdi pri tom mladenci nadalüivala svoje rešilno delo. Po svojih bolečinaj i skuzaj ga je znova pridobila za kralstvo Kristušovo!

Jezušova lübezen v Oltarskom Svestvi

»Če ne bodete jeli tela Sina človečega i če nete pili njegove krvi, nete meli življenja v sebi.« (Jan. 6, 54.)

Te reči je Jezuš te spregovoro, kda je nastavo presveto Oltarsko Svestvo. I da je oltarsko Svestvo za vse düše do konca sveta nastavo, valajo njegove reči tüdi vsem nam. Nemo zato živeli, če ne bomo jeli njegovoga presvetoga tela i pili njegove presvete krvi. Živim je on to povedao. Zato ne guči od telovnoga življenja, nego od življenja düše. Ve drugoga pomena i namena njegov prihod z nebe na zemlo ne meo i nema, kak naj naše düše živejo. Düše naše pa te živejo, če nemajo smrtnoga greha, to je če majo miloščo posvečüjoo na sebi. To oboje edno pomeni. Gde nega smrtnoga greha, tam je milošča posvečüjoo i gde je milošča posvečüjoo, tam nega smrtnoga greha. I naj spuni svojega prihoda namen: »Jaz sem prišo, da bi živeli, da bi to življenje obilno bilo« (Jan. 10, 10), je doprineso najveške čüdo: krüh i vino je spremeno i da pri vsakoj svetoj meši spremeniti v svoje sveto telo i v svojo sveto krv, da nam življenje düše ohrani. Brezi sprejemanja Jezušovoga tela se v milošči posvečüjooj nemoremo vtrditi i stanovitni ostati, ž njim se pa z lehkotov obvarjemo smrtnoga greha.

Boži Sin je postao hrana naših düš. Što more to lübezen razmeti? Niti angelje je nemorejo, a v globokoj zahvalnoj lübezni poklekajo pred vsaki oltar i molijo miloga Zveličitela, skritoga v podobi krüha.

V evangeliumi sv. Janoša v 6. poglavji naznanja Jezuš, ka vse nam je presveto oltarsko Svestvo. Iz teh njegovih rečih je razvidno, kak neskončna je njegova lübezen do nas, štero moremo mi tüdi

ki je z nebes dolprišeo, ki ž njega je, ne vmerje.« Krüh je Boži Sin. Ponizna Jezušova lübezen se skriva v teh rečaj i nas, vči i nam zapovedava, da tüdi mi s poniznov düšov i v poniznom teli, to je v skromnoj i ne gizdavoji obleki k njemi prihajamo. »Jaz sem Düh življenja. Ki k meni pride, ne bo gladüivao.« Naša düša je tak stvorjena, da gladüje i žeja pravico. Samo ta jo nasiti i napoji. Pravica je pa v svetoj hoštiji, ar samo v njej je Jezuš, ki je pravo od sebe: »Jaz sem pravica« (Jan. 14, 6). Pravična je Jezušova lübezen do nas, takša mora biti tüdi naša do njega. Ne je zadosta njega z rečjov hvaliti, ne je zadosta njemi pesmi spevati, z djanji moramo pokazati, da ga lübiamo. I to djanje je pred vsem v tom, da brez istinskoga velikoga zroka po nedelaj i zapovedanih svetkaj svete meše nikdar ne opüstimo i vüzemskoga prečiščavanja nikdar ne zamüdimo.

»Če što je z toga krüha, vekomaj žive i krüh, šteroga bom jaz dao, je moje telo za življenje sveta. Moje telo je zaistino jestvina i moja krv je zaistino pitvina.«

Nega na sveti sredstva, ki bi moglo podugšati naše življenje, podugša je pa skoz vso večnost vživanje male hoštijice. Večno življenje mi da Jezuš! O večna lübezen. Jaz bi njemi mogo v zahvalo tüdi večno življenje dati. A jaz mam samo zemelsko, začasno življenje. Bar to njemi moram dati. Za Jezuša moramo živeti, na njega misliti, njega želeti, njemi vse zročiti, od njega vse prositi, za njega vse pretrpeti, za Jezuša, ki živ na naših oltaraj prebiva, da bi naša düša vsikdar živela i da bi vekomaj srečna bila. Življenje za življenje moramo dati. Jezuš mora napuniti vso našo bitje. Če čüjemo zvona glas, si zgučimo: z hiše mojega Jezuša se glasi: lübig ga. Če mrtvomi zvonijo, zmolimo: Jezuš ti si sodnik te düše, bodi njej milostni. Če čüjemo vöro biti, si zmislimo na Jezuša, ki že skoro dvejezero let čaka na nas i ga oprosimo: Jezuš, vzemi me včasi k sebi, gda odbije moja vöra. Če ponoči mimo cerkve idemo i opazimo, ka večni posvet žari skoz oken, si zgučimo: Jezuš je gor, moli za mene, lübig ga i prosim, naj mene i vse düše reši to noč smrtnoga greha. Jezušova lübezen večno življenje da meni, zato jaz tüdi celo moje življenje dam za njega.

Jezuš, tebi živem, Jezuš, tebi vmerjem, Jezuš, tvoj sam živ i mrtev.

V mesti Bredford na Angleškom je pred nedavnim časom živela v najskromnejših razmeraj dovica s svojim edinim sinom, ki se je včio zdravilstva. Komaj te, kda je dovršo šole i si je kak spreten zdravnik pridobio ime, se njima je življenje zboljšalo. Po materinoj smrti je pa zdravnik doživo nemalo presenečenje: Notar njemi sporoči, da ga je mati v svojoj oporoki postavila za dediča velikoga premoženja. Mati je bila bogata, a je svoje premoženje pritajila, da se sin ne bi zanašao na bogastvo i mogoče ne bi dosegno svojega pozvanja. Prenašala je prostovolno vsakovrstne neprijetnosti i navidezne stiske, samo da je dete občuvala pogübe i njemi napravila pot do sreče. Sin je postavio materi krasen spomenik: Z herbijov je dao zgraditi veliko sirotišnico, ki je mela na pročelji ime njegove matere.

Govor preč. g. Jerič Ivana, dekana ob blagoslovitvi tiskarne sv. Družine v Soboti

Spoštovani gospodje!

Prisostvovali smo blagoslovnim obredom, ki jih sv. cerkev opravlja po svojih zastopnikih, ko blagoslavlja tiskarske stroje. Besedilo, ki se pri tem rabi, je zelo pomenljivo. Izgleda, da je Cerkev s posebno skrbjo sestavila obred blagoslovitve. Gotovo zato, ker ve, kakšnega pomena so tiskarski stroji in tiskarne za pravi duhovni napredek, ali pa tudi za zablode krščanskega ljudstva. To, kar tiskarski stroji vsak dan proizvajajo, ni duševna hrana samo nekaterih, ampak se s čtivom dandanes hranijo skoraj vsi ljudje. Na stotisoče izvodov bruhajo tiskarne vsak dan samo na Slovenskem iz sebe, ki potem s štafetno brzino prihajajo do vsakega, da celo do zadnje hiše najbolj oddaljenih vasi. Dandanes čita vseporek! Nek-

*Stavni stroj tiskarne sv. Družine
v Soboti.*

daj je čtivo bilo dostopno samo nekaterim, danes pa čita dijak v šoli, čita služkinja, čita delavec med odmorom, čita obrtnik v prostem času, čita potnik na vlaku, čita tudi kmet, ko med težkim delom počiva. Zato pa je ni iznajdbe, ki bi bila važnejša od tiska.

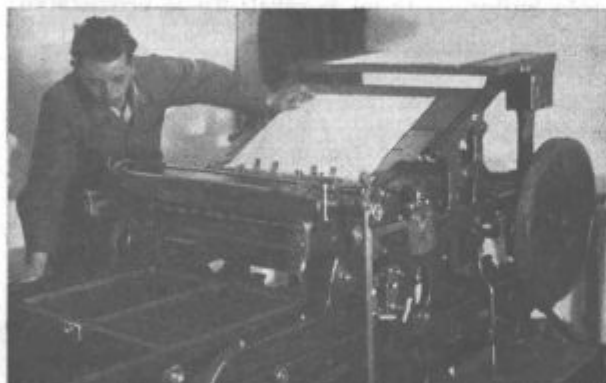
Najvažnejše pa je to, kaj čitajo ljudje?!

Gotovo je, da velika večina tudi danes ne čita znanstvenih knjig, ki razpravljajo o zadnjih vzrokih reči in dogodkov, ampak ogromna večina čita to, kar se vsak dan godi, kar vsak dan polagajo pred njo pisci raznih časopisov. Časopis je duševna hrana današnjega

človeka. Po tej hrani si človek potem ustvarja pravo ali nepravdo, spoznanje stvari in dogodkov, po njej gleda svet, dobi svetovni nazor, po njej se ravna tudi v svojem življenju in dejanjih. Zato je tisk postal šepetalec vsega in vsem. Mnogi in premnogi so naravnost suženjsko udani temu, kar čitajo, ne da bi mogli presoditi resnico in ločiti plevo od zrna. Tisk dandanes obvladuje velike množice, jih oblikuje in vodi. Če je že veliki Napoleon dejal, da je tisk peta velesila, bi danes čisto upravičeno lahko rekli, da je tisk prva velesila.

Kakšen je pa položaj dobrega in slabega tiska? Menda ne bo treba dosti preiskovati in ugotovili bomo, da se zlo dosti bolj in lažje širi ko resnica in pravica. Prav nazorno nam to dejstvo opiše v eni svoji literarni podobi duhoviti francoski pisatelj Pierre l' Ermite:

»Grem po ulici in se na oglu srečam z vragom. No, ne ustrašite se! Danes hudič ni tako strašno oblečen ko nekdanj, ko je še mel dolgi rep, žareč jezik in konjsko kopito. Kaj še! Lepo je bil oblečen, eleganten površnik, zlikane hlače in svilne nogavice.

Veliki stroj za tiskanje v Tiskarni sv. Družine v Soboti.

»Kaj delaš tukaj?« ga vprašam.

»Opazujem vaše tiskovno zborovanje,« se je glasil odgovor.

»Mislim, da se nekoliko jezite.«

»No, nemorem ravno reči,« se je krohotal. »Samo zborujte, kolikor hočete, vi ubogi katoličani. Glej to roko,« je pokazal na koščeno roko, »ta dobro razume, kako se mora ljudem oči zavezovati. Glej, temu elegantnemu gospodu sem tudi zavezal oči. Katoličan je... slišiš... pa vendar čita skrajne komunistične liste. Ko jih prečita, jih vrže v koš in na večer jih že čita njegova služkinja.«

Greva po ulici in srečava ženo.

»Glej, tej sem tudi oči zakril. Ide ravno v cerkev, iz torbice pa ji gleda oster protikatoliški list. Vsak popoldan ga kupi. No ti boš rekel: Kaj pa je ta dva dinarja, ki jih daje za časopis. S tem se tudi nasprotniki ne bodo obogatili. Toda dobro moraš znati, da neizmerno morje sestoji iz kapljic. Z dinarji te, cerkev pohajajoče žene in z dinarji še drugih 10 jezer takih sem si sezidal palače, v nje postavil svoje stikarske stroje in tiskam članke, ki napadajo njihovo katoliško prepričanje in življenje.«

In tako naprej, spoštovani gospodje! Če si ogledamo kiosk kakšne trafike, kjer prodajajo časopise in brošure, vidimo, da jih je le nekaj, ki so izrazito katoliški, vse ostalo pa je ali izrazito nasprotno, ali pa brezbarvno, kar pa tudi spada v nasprotni tabor. Brezbarvno časopisje in tisk sploh, je predhodnik brezverstva, ker povzroča versko brezbržnost, iz katere je kratek korak v nasprotni tabor.

O ne motimo se! Strašno je zlo, ki ga tisk razširja po vsej zemlji! Slab tisk je tisti, ki zapeljuje ljudi, da se polnijo s kazenskimi listinami omare po sodnijah, tisk je tisti, ki mobilizira javno mnenje, pred katerim se tudi mogočni vladarski prestoli rušijo, tisk je tisti, ki navduši množice, da predstavljajo državne meje, od katerih se je mislilo, da so nepremakljive, tisk je tisti, ki opravičuje krivice mogočnežev, ki jih zadajajo posameznikom, celim slojem in celim narodom, slab tisk je tisti, ki oznanjuje laž mesto resnice in hujska zoper Boga. Zdi se, da se dandanes uresničuje prerokovanje preroka Caharije: »In sem se obrnil in sem dvignil svoje oči in sem videl, in glej, leteča knjiga! In mi je rekel (angel): Kaj vidiš? In sem dejal: Jaz vidim letečo knjigo... In mi je rekel: To je prokletstvo, ki se širi čez vso deželo« (Cah. 5, 3). Res prokletstvo, ki se širi čez ves svet in ki rodi strahotne sadove.

Toda, spoštovani gospodje, ko vidimo to duhovno razdejanje, ki ga seje slab tisk, ne smemo postati malodušni. Nasprotno, tej hudobiji moramo postaviti nasprotno fronto in ta fronta je dober krščanski tisk. Boj sprejmimo tam, kjer ga je sovražnik napovedal, in to bojišče je zopet tisk. Sodelujmo v tem boju s Cerkvijo.

Cerkev uprav radi nevarnosti slab tisk prepoveduje, vernike opominja pred slabim tiskom in tudi kaznuje. Cerkev ima to pravico od Boga. Kakor tudi država zatira in brani tisk, ki izpodjeda njene temelje, ki piše proti zakonom in redi v državi, tako ima tudi Cerkev pravico, da prepoveduje vse, kar nasprotuje časti božji in zveličanju duš, kar razširja zmoto in nravno pokvarjenost. O kako ganljive so besede, ki jih v tem oziru polagajo na srce vernikov Cerkveni poglavarji. Pij IX., kateremu je ravno slab tisk napravljal toliko bridkosti, je ponovno priporočal vernikom razširjenje dobrega tiska: »Ni je važnejšega posla za kristjane, ko da z vsemi močmi širijo dober tisk.« In svetniški Pij X., ko je bil še beneški patrijarh, je rekel: »Vse moramo storiti, da se razčisti dober tisk. Če bi potrebno bilo, bi tudi svoj prstan dal za tiskarno.«

Pa še en namen ima novoustanovljena tiskarna: tukaj na severni slovenski in državni meji: buditi v nas močno narodno in državljansko zavest, braniti naše narodne pravice in utrjevati v nas ljubezen do naše domovine.

To so nameni, zakaj je bila ustanovljena nova tiskarna. Tisk, ki bo izhajal iz nje, naj opravlja to, kar je že v blagoslovitvenih molitvah naznačeno. V molitvi blagoslavljajoči prosi, naj blagoslovi tiskarske stroje Jezus, ki je pot, resnica in življenje. Da, resnico naj širi naš tisk, naj jo zagovarja pred lažjo, pot naj nam kaže, da ne zablodimo. Trojnemu namenu naj z uspehom služi ta prostor in stroji: Časti božji, slovenskemu narodu in naši mili domovini Jugoslaviji.

J. KONTAR

SLOVENSKA KRAJINA

Posvetitev tiskarne sv. Družine. Jan. 16. v osmini goda sv. Družine, se je posvetila v Soboti naša prva katoličanska tiskarna v Slov. Krajini, »Tiskarna sv. Družine«. Obred posvetitve je zvršio g. Krantz Jožef, dekan sobočke dekanije; primeren lepi jedrnat govor od tiska je pa držal dekan lendavske dekanije, g. Jerič Ivan. V svojem govoru je omenil neskončno nesrečo, ki jo povzroča slab tisk i navajal reči proroka iz svetoga Pisma, ki guči od leteče knjige, štera nosi pogubljenje v sebi. Krasen govor g. dekana na drugom mestu v celoti objavimo.

Blagoslovitve se je vdeležilo vso zastopstvo javnih korporacij in naše oblasti v Soboti z lepim številom duhovništva z oba dekanata. Naš prosti narod i širitelje so bili tudi zastopani. Pri skupnem obedu je predsednik zadruge tiskarne s sledečim govorom pozdravo navzoče i se njim zahvalo za vdeležbo:

Spoštovani gospodje!

Danes se je otvorila, odnosno blagoslovila v Soboti nova tiskarna: Tiskarna sv. Družine. Nje namen ni, da se bori proti drugim tiskarnam, še manj pa dobičkaželnost, ker ni kapitalistično podjetje, ampak nadstrankarsko združeno, da pod svoje okrilje zbira širše plasti naroda in je duhovno bogati.

Nje namen je, da podigne centralo Slovenske Krajine M. Soboto z enim novim kulturnim zavodom; nje namen je, da čuva vero našega naroda v osebnoga Boga, ki nam ga je naznanil Kristus sam Bog; nje namen je, da naš narod, ki se mnogo obrača v nevarni tujini, reši moralne pokvarjenosti in drugih škodljivih nazorov, ki bi mogli škoditi vsemu slovenskemu narodu in naši mili domovini Jugoslaviji. Z eno besedo, nje namen je zbirati pozitivne sile proti negativnim, da se uresniči naše staro, a vsikdar zahtevano geslo: Bog, narod, domovina.

Iz globočine srca se zahvalim vsem, ki ste se udeležili blagoslovitve in vsem, ki ste mnoge trude nase vzeli pri ustanovitvi tiskarne, zlasti članom KTD z predsednikom g. Vojkovičem in članom zadruge Tiskarne sv. Družine. Topla zahvala naj bo izrečena tudi sreskemu načelniku g. dr. Bratini, ki je skozi mnogo leta z

vsem razumevanjem spremljal in podpiral to akcijo; ter na zadnje hvala vsem naročnikom naših listov, ki so z naročitvijo teh omogočili otvoritev tiskarne.

Ko Cerkev blagoslov deli, vsikdar predpostavlja predmet, ki se blagoslavlja, naj je te že oseba ali druga reč. Za blagoslov, da svoj namen doseže, je potrebno sodelovanje predmeta z namenoma blagoslova. Današnja blagoslovitev tiskarne bo tudi samo takrat dosegla svoj namen, če vsi, ki se čutimo za verne Slovence, sodelujemo pri njej.

Zato je moja goreča prošnja do vseh Slovencev Slov. Krajine, ki so tu rojeni, ali tu delujejo iz drugih krajev Slovenije, da podpi-
rajo ta naš kulturni zavod v čast Boga, v ponos Sobote, v blagor slovenskega naroda, zlasti Slovenske Krajine in v slavo domovine.

Dar na Tiskarno svete Družine. G. Bakan Štefan, župnik v Lendavi je daroval štiri nove brisače za Tiskarno sv. Družine v Soboti. Po zakonu najprej mora biti v tiskarni voda i brisača, da si delavci operejo po deli roke. Bog povrni to dobroto.

Dva jubileja našega rojaka. V Celji obhaja te mesec naš rojak, brat Herman, sedemdesetletnico svojega rojstva. Z ednim tudi obhaja štiridesetletnico svojega redovniškega pozvanja i kantorske službe v lepoj cerkvi svetoga Jožefa. O keliko djanj lübezni je skazao v tej dugij letaj brat Herman našim romarom i romaricam, ki so desetletja poromavali k sv. Jožefi v Celje na duhovne vaje. Keliko dobrih knjig je razširo med naš narod! Kelko pesmi je razveseljavalo pobožne vernike v cerkvi svetoga Jožefa i kelko po drugih cerkvaj, tudi naših, kama je pošilao svoje pesmi. Keliko rožnih vencov i svetinjic je priromalo k nam ž njegovih rok, kda je bio še vratar! Što bi mogo naketü vso njegovo skrito delo, ka je doprineso Bogi na čast i džšam na zveličanje. Naj njemi Bog bode plačnik i naše molitve za njegovo veliko nebesko plačilo naj bodo naša zahvala. Gederovci tišinske fare so lejko ponosni na svojega »Edšidovoga Majčeka«, bivšega goslara. Bog ga živi duga leta!

Misijoni. V prvih treh mesecaj se vršita dva misijona v Slov. Krajini i to od 9. do 16. marca v Turnišči, od konca marca naprej pa v Lendavi.

*

V Spliti so v zvezi z proslavov 1300 letnico prvih vezi Hrvatov s papom proslavili isti jubilej svoje katedrale.

V Zagrebi so na Trešnjevki otvorili Dom Bože Previdnosti. Otvoro ga je sam nadškof dr. A. Stepinac. Dom bo brano mladino pred pogübov.

V knjižici »Vjenčič molitava b. Nikole Taviliča«, ki jo je spisao krški škof dr. Josip Srebrnič, je devetdnevnica na čast Bl. Nikoli i druge molitve. Cena knjižici 3 din.

Stoletnico obhaja salezijanska družba sv. Ivana Boska letos, ka se je začelo to krasno delo družbe za rešitev mladine. Na spomin te stoletnice bodo salezijanci začeli z zidavov cerkve v Zagrebi.

Vatikan. Za božične svetke je dobo sv. Oča vnogo častitk iz vseh delov sveta. Častitali so njemi vladari, predsedniki vlad, različni krški škof dr. Josip Srebrnič, je devetdnevnic na čast Bl. Nikoli darove, štere je sv. Oča razdelo med osirotelo deco i ostale žrtve bojne. — Kongregacija sv. Oficija je obsodila navuk, po šterom je dovoljeno vmoriti človeka, ki je nesposoben, da koristi človečoj družbi.

Španija. Z velikimi slovesnostmi so se vrnoli cistercijanci v svoj stari samostan Svete Marije di Poblet v Kataloniji. Samostan je dala zozidati v 12. stoletji španska kralavska družina. V njem je teliko umetniških predmetov, da je samostan kak umetniški muzej i v pogledi umetnosti prekaša vse samostane na sveti. Cistercijanci so se vrnoli v te samostan s pristankom državne oblasti. — Na vseučilišči v Valladolidi so meli en tjeen predavanja od znane kastelanske pesnitve »Mio Cid«. V toj pesnitvi se spevajo vitežtvo, junaštvo i prirodne lepote Španije. Predavanja so bila jako dobro obiskana i narod je pri tom pokazao svojo lübezen do španskih katoliških tradicij.

Finska. Sv. Oča je po apost. nunciji v Helsinkih častitao novomi predsedniki finske republike Risti Ryti. Minister za zvünešnje posle se je sv. Oči zahvalo za čestitke.

Francija. V Nizzi je v bolnici Notre Dame vmro glasoviti misijonar Duhanssois, oblat B. D. Marije. Duhanssois je bio vučeni zgodovinar i izvrsten predgar. Nešterne njegove knige so tiskane v 100.000 izvoda, druge je pa nagradila francoska akademija. — Na vseučilišči v Lyoni so se začnola predavanja iz misiologije. Predavanja hodijo poslušat tüdi izredni slüšatelje i to kleriki i posvetni lüdje.

Madjarska. Akademija sv. Štefana je ob priliki 25 letnice svojega obstoja mela svečano zborovanje. Pri toj priliki je kardinal in nadškof primas Justinijan Serédi meo govor, v šterom je povdarjao zaslüge sv. Štefana i sv. Ladislava za Madjarsko. — Rektor peštanske univerze O. Schütz je na konci lanskoga leta obhajao 60 letnico svojega življenja. Schütz je znani katoliški vučenjak, posebno prilübeni med madjarskimi katoličani.

Švica. Ugotovili so, da se število rojstev menša, da se pa tüdi število novih zakonov čiduže menše. Zavolo toga je ustanovleni posebni odbor, ki ma nalogo, da proučuje te nezdravi pojav i da predloži državi, ka bi bilo potrebno včiniti, da se sklène kem več zakonov i da se v teh zakonih rodi kem več dece.

Italija. V Pontali so na prostranom trgi zgradili novo lepo cerkev. Čeravno cerkvena notrašnjost ne še popolnoma vrejena, se je vendar v novoj cerkvi vršo dobro uspeli misijon. Pri završetki misijona je mestni svet skleno, naj se trg, na šterom stoji nova cerkev, zove z imenom kardinala Gasparrija. — V Milani obnavljajo znano stolno cerkev i to odznotra i odzvuina. — Od časa, kak so v Italiji znova uvedli smrtno kazn, se je število hüdodelstev zmenšalo skoro za 50 procentov.

Pisateo knjige, ki je bila obsojena, se je ponizno pokorilo odredbi sv. Cerkve. Duhovnik Dolindus Ruotolo je napisal knigo »La Sacra Scrittura, Psicologia Commento, Meditazione.« Knjiga je bila postavljena na Indeks. Kongregacija sv. Oficija naznanja, da se je pisateo obsojene knjige ponizno pokorilo odredbi cerkvenega poglavarstva.

Redko vojno odlikovanje katoliškimi župniki. Francoski župnik Bonnaves, ki je bil za časa bojne komandant bataljona, je imenovan za častnika Legije časti. To redko odlikovanje njemu je bilo podeljeno zaradi hrabrosti v težkih bojih v meseci maji i juniji. Župnik Bonnaves ima velika vojaška odlikovanja tudi iz prejšnje svetovne vojne.

Zdravnik postao redovnik kapucin. Dr. Oktavijan Palcani, poznani zdravnik iz Ankone, je v svojem 56 leti stopo v kapucinski samostan v Oreti kak redovnik. Dr. Paleani je bil poznani kak človek jako dobrega srca i je zdrževal v semenišči ednoga siromaškoga klerika.

Kitajska. Zaradi bombardiranja v kitajsko-japonski bojni je umrlo ljudi v meseci septembru Mons. Berardo Baraccin, apostolski prefekt v Hinganfu. Doma je bil iz Mistaneja na Sardiniji. Vnogo se je trudil za napredek šolstva. Po njegovom prizadevanju so v Hinganfu-i zgradili katedralo. — V Šanghaji je katoliško vseučilišče,

Mali stroj za tiskanje v tiskarni sv. Družine v Soboti.

ki ga vodijo jezuiti iz Pariza. Čeravno vladajo tam težke prilike, se šolsko delo vendar ne prekinilo. Vseučilišče ima 1600 slušateljev. Četrtnina je katoličanov, ostali so drugoverci. Okoli 40 dijakov je ruskih emigrantov, ki so prišli se, da bi dovršili svoje včenje. — Žrtev bombardiranja iz zraka je postala misijonska postaja v Suifu. Človečih žrtev k sreči ne bilo, pač pa je materialna škoda velika.

Honduras. V najlepši ulici Tegucigalpe, blizu nadškofijskega poslopja i vladne palače, so zgradili lepo novo stavbo za apostolsko nuncijaturo. Zgradba je posvečena presv. Srci Jezušovomi.

Rim. Za Božič so v Rimu obdarovali matere z večjim številom dece. Dari so bili v naravi ali v gotovih penazah.

ZAHVALA.

V raznih zadevah, notranjih in zunanjih, smo bile čudovito uslišane po priprošnji, v sluhu svetosti umrlega Matija Cigana v Žižkih. Ker smo obljubile, da objavimo v Marijinem Listu, če bomo ponovno uslišane, vršimo to s hvaležnim srcem.

Obenem priporočamo tudi vsem roditeljem, da bi se radi zatekali temu domačemu svetniškemu mladeniču, predvsem zato, da bi izprosil našim otrokom lepo neskaljeno mladost. Lep in vsega posnemanja vreden vzor je bil pokojni »Tjaš« zlasti vsem mladeničem! Matere, skrbite, da bodo tudi Vaši sinovi živeli tako sveto življenje. Potem bodele enkrat dajale lahek račun pred božjim stolom.

V Žižkih, 26. I. 1941.

Šolske sestre.

V smislu cerkvenih določil prepuščamo vso sodbo o svetosti nezmotljivi kat. Cerkvi. — Uredništvo.

PREČASTITIJ DÜHOVŠČINI!

Na vsako faro je poslalo uredništvo Marijinoga lista več izvodov 1. številke Marijinoga lista t. l. s poniznov prošnjov, da te liste razdelijo brezplačno med svoje vernike in je pozovejo, da stopijo med vrste naročnikov Mar. lista. Prosimo preč. gg., da nam nujno naznani, koliko novih naročnikov so dobili in na kakši naslov naj te liste pošilamo.

Uredništvo Marijinoga lista v Črensovcih.

POSOJILU TISKARNI Sv. DRUŽINE.

Oprosimu vse naše katoličance, ki majo količak gotovčine, če več ne kak 100.— din i penez ne rabijo, naj te penez posodijo zadrugi tiskarne sv. Družine. Penez nosi 6% i je najbolje varno naložen, ar jamči naša dühovščina i svetski gospodje za varnost toga posojila. Poleg obresti nosi posojilo tüdi veliki boži blagoslov, ar se s tem posojilom podpre katoličanska ustanova, ki bo izdajala krščanske liste, ka Kristušov namestnik, sv. Oča, najtoplej priporočajo.

Predsedništvo tiskarne sv. Družine, M. Sobota, Gregorčičeva 4.

..... CERKVENI GLASI

SLOVENSKA KRAJINA

Smrt dobrotnice. Januara 27. je vmrla v Žižkih Cigan, roj. Kotnjek Marija, ki je vso svojo vrednost s sinom Matjašom, že pokojnim, darivala na prvo hišo siromakov Slov. Krajine, na Dom sv. Frančiška. Bila je goreča častilka Matere bože i vzorna tretjerednica. V tretjem redi je preživela 13 let i deset let je kak dovica svojo dovinsko čistočo leto za letom darivala za matercerkev i njene dühovnike. Na vnoge stotine naroda jo je sprevedilo jan. 29. na počitek na Črensovsko pokopališče, kde je ž njov poleg nje te den pokopan tüdi sin Matjaš, ki je pred 8 leti vmro kak jako pobožen, čisti mladenec i ki je ves svoj deo tüdi sirotam zapüsto. Njegovo telo je bilo z dovolenjom oblasti vzeto iz žižkovskega cintora i z materjev zakopano pri Marijinof podobi na Črensovskom pokopališči, šteri lepi prostor so darivali Črensovski g. plebanoš Zdravec Matjaš, Domi sv. Frančiška. Poleg Črensovskih treh dühovnikov so pokojno dobrotnico sprevedili na zadnji počitek tüdi polanski plebanoš g. Halas. — Naj počivata v miri i vživata za smilenost od Jezüša obečano plačilo: večno smilenost.

„HIZICKI DOMAČOJ“

Lubersac, 10. jan. 1941.

Prečastiti g. urednik!

V imeni Jezusa i Marije vam pišem par vrstic. S temi vrsticami vas najlepše pozdravljam i vam želim od Brezmadežne Device Marije i presvetoga Srca Jezusovoga obilo zdravja v etom novom leti, da bi nam ešče vnoga leta mogli vrejuvati naše Marijine liste, ki nas veselijo v toj dalnoj tujini. Naročnino plačujete moja mati iz G. Slavec št. 110. Zdaj pa pozdravljam naše duhovnike pri Sv. Jürji pa njim želim obilno zdravja od Gospodnoga Boga i od Blajžene Device Marije v tom novom leti.

Zdaj pa prosim, g. urednik, jas sam preminila moje staro mesto, naj mi pošilajo list na te antres: Sukič Sida, De Caremigeas par Lubersac, Corrèze, France.

Halberstadt, 16. jan. 1941.

Veleč. gospod!

Hvala na dopisnici, štero sam dobo v roke. Naznanjam vam, da sam tiste Novine, v šteri je glas od smrti našega voditela, dr. Korošca, dobo v roke na sv. post pred Božičom. Že prle smo zvedeli, ali ne smo se dali prepričati, da je zaistino vmro. Bog nam daj več takši mož, kak je bio dr. Korošec. Prvikrat sem ga vido na tabori pri Sv. Trojici. Naj počiva v miri, njegov duh pa naj živi med nami.

Teško mi je, da listov ne dobivam, vej je pa pred leti zapisao izseljenec iz moje vesi, »da so več vredni kak dobro pismo od doma.« Kelko mi bodo razmere dopušćale, se bom oglaso pri Vas. Zato sprejmite pozdrave in od Boga blagoslov v tom leti. — Lipič Štefan iz Gančan.

PROSIMO VSE NAROČNIKE MARIJINOGA LISTA za 1941 l.,
ki neso še dobili Kalendara, naj to včasi javijo v Črensovec, da jim ga pošlemo!